

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia nr. 4989/2023

Ședința publică din data de 1 noiembrie 2023

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin decizia civilă nr. 389/A/19.06.2022 pronunțată în dosarul nr. x/2018 de Tribunalul Covasna, instanța de apel a respins ca nefondat apelul declarat de către societatea A. S.R.L. (fosta S.C. B. SRL) în contradictoriu cu intimata Garda Forestiera Brasov.

Prin cerere de revizuire înregistrată sub nr. x/2022, revizuenta A. S.R.L. (fosta S.C. B. SRL) a solicitat să se constate că decizia civilă atacată încalcă efectul pozitiv al autorității de lucru judecat al deciziei nr. 2314/12.03.2021, pronunțate de Tribunalul Alba în dosarul nr. x/2017 și, pe cale de consecință, să se dispună anularea hotărârii judecătorești atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului Covasna, precum și acordarea cheltuielilor de judecată.

2. Hotărârea ce face obiectul cererii de recurs

Prin decizia nr. 1 din 9 februarie 2023, Curtea de Apel Alba-Iulia, secția de contencios administrativ și fiscal a respins, ca nefondată, cererea de repunere în termenul de revizuire;

A admis excepția tardivității cererii de revizuire, invocată de către intimata Garda Forestieră Brasov și a anulat cererea de revizuire a deciziei civile nr. 389/A/19.07.2022, pronunțată de Tribunalul Covasna, secția civilă în dosarul nr. x/2018, formulată de A. S.R.L., în contradictoriu cu Garda Forestieră Brașov.

3. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva deciziei nr. 1 din 9 februarie 2023, pronunțate de Curtea de Apel Alba-Iulia, secția de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs recurenta A. S.R.L. (fostă S.C. B. SRL), întemeiat pe motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 C. proc. civ., solicitând admiterea recursului, casarea deciziei atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, cu obligarea acesteia la admiterea cererii de repunere pe rol, a respingerii excepției tardivității și a soluționării de fond a cauzei.

În motivarea recursului arată că în mod greșit Curtea de Apel Alba Iulia a considerat că decizia sa este definitivă, în condițiile în care aceasta era supusă căii de atac a recursului în termen de 30 zile de la comunicare, conform art. 513 alin. (6) și art. 485 alin. (1) C. proc. civ.

În ceea ce privește motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., arată că termenul de exercitare a revizuirii în cazul prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. este reglementat de art. 511 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., fiind de o lună de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri.

Arată că din conținutul prevederilor art. 430 alin. (2) C. proc. civ. reiese că autoritatea de lucru judecat privește dispozitivul și considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă.

Astfel, consideră că în raport de dispozițiile art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., coroborate cu art. 430 alin. (2) C. proc. civ., revizuirea poate viza o hotărâre judecătorească atât în cazul în care ea încalcă autoritatea de lucru judecat care privește dispozitivul hotărârii atacate, cât și în cazul în care încalcă autoritatea de lucru judecat care privește considerentele acelei hotărâri.

Susține că doctrina statuează că revizuirea întemeiată pe art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. este admisibilă și atunci când contrarietatea există numai între considerentele hotărârilor, și nu neapărat între dispozitivele acestora, câtă vreme

prin art. 461 alin. (2) C. proc. civ. s-a recunoscut posibilitatea atacării doar a considerentelor, ceea ce înseamnă că și revizuirea poate fi folosită pentru a înlătura autoritatea de lucru judecat a altor considerente.

Precizează că din actuala fizionomie a motivului de revizuire rezultă că nu mai este prevăzută drept condiție de admisibilitate pronunțarea hotărârilor potrivnice în aceleași pricini, între aceleași persoane și având aceeași calitate. Astfel, nu este necesar a fi întrunită tripla identitate de părți, obiect și cauză, ci este suficient ca în judecata ulterioară să fie adusă în discuție o chestiune litigioasă în legătură cu ceea ce s-a soluționat deja anterior, fie prin dispozitiv, fie prin considerente și această judecată fiind deja făcută, să nu mai poată fi contrazisă.

Este vorba de situația când, pe calea revizuirii se valorifică efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, respectiv invocarea aspectelor dezlegate anterior de instanță, care au legătură cu ceea ce se deduce ulterior judecării sau evitarea contrazicerilor între considerentele decizorii ale hotărârilor, conform art. 431 alin. (2) C. proc. civ., cu condiția ca în cel de-al doilea proces să nu se fi invocat excepția puterii de lucru judecat.

În speță, arată că a invocat încălcarea autorității de lucru judecat care privește considerentele deciziei civile nr. 231/A/12.03.2021 pronunțate de Tribunalul Alba în dosarul nr. x/2017, de către Tribunalul Covasna, ca ultimă instanță, prin decizia civilă nr. 89/A/19.07.2022, definitivă.

Ultima hotărâre, cea a Tribunalului Covasna, respectiv decizia civilă nr. 89/A/19.07.2022 a rămas definitivă la data de 19.07.2022, dar a fost comunicată la data de 15.09.2022.

Susține că dispozițiile art. 511 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. nu fac distincție în privința momentului de la care curge termenul de revizuire, între ipoteza în care partea interesată exercită calea de atac invocând încălcarea autorității de lucru judecat și ipoteza în care partea interesată exercită calea de atac invocând încălcarea efectului pozitiv sau negativ al autorității de lucru judecat.

Consideră că soluția curgerii termenului de revizuire de la data rămânerii definitive a celei de-a doua hotărâri este inechitabilă atunci când motivul de revizuire vizează efectul pozitiv/negativ al autorității de lucru judecat, deoarece încălcarea acestuia nu poate fi constatată decât prin lecturarea și analiza considerentelor celei din urmă hotărâri, care sunt cunoscute ulterior rămânerii definitive a hotărârii, respectiv la data comunicării celei din urmă hotărâri definitive.

Recurenta susține că în această situație soluția tehnică procedurală propusă de literatura de specialitate în considerarea art. 186 alin. (1) și alin. (2) teza a doua, C. proc. civ., confirmată de practica judiciară, pentru salvagardarea acestui neajuns legislativ este formularea de către partea interesată a unei cereri de repunere în termenul de exercitare a căii de atac extraordinare a revizuirii, însă lipsa cunoașterii considerentelor celei de-a doua hotărâri constituie un motiv temeinic justificat pentru neexercitarea căii de atac în termenul prevăzut de lege.

Precizează că nu putea cunoaște încălcarea autorității de lucru judecat a considerentelor din hotărârea primei instanțe decât în momentul în care a avut posibilitatea de a lua cunoștință de hotărârea definitivă a celei de-a doua instanțe în întregul ei, nu doar de dispozitivul acesteia.

Arată că ultima hotărâre definitivă este cea a Tribunalului Covasna, respectiv decizia civilă nr. 89/A/19.07.2022, care i-a fost comunicată la data de 15.09.2022, apreciind că de la această dată începe să curgă termenul de o lună atât pentru cererea de repunere în termen, cât și pentru cererea de revizuire, care se împlinesc la data de 15.10.2022, ce cade într-o zi de sâmbătă, astfel că se prelungește până luni în data de 17.10.2022, când a formulat cererile de repunere în termen și de revizuire.

În ceea ce privește motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ., arată că invocarea de către instanța care a pronunțat hotărârea recurată a considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 366/2021 este străină de natura cauzei și ignoră argumentele revizuyentei din cererea de repunere pe rol a cauzei, întrucât aceasta se referă la dezlegări date unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata acelui proces sau care sunt greșite ori cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea sau se referă la considerente decizorii prin care a fost soluționată pe cale incidentală o chestiune litigioasă, cu privire la care Curtea Constituțională a reținut că nu pot constitui motive de revizuire.

Astfel, consideră că aceste motivații sunt străine de natura cauzei, în cauza de față fiind vorba de respingerea unei plângeri contravenționale de către ultima instanță, prin hotărâre definitivă, ce vizează legalitatea procesului-verbal de contravenție

Concluzionând, susține că la exercitarea căii extraordinare a revizuirii atunci când aceasta vizează încălcarea efectului pozitiv/negativ al autorității de lucru judecat, respectiv considerentele pe care hotărârea primei instanțe se sprijină, partea interesată poate formula o cerere de repunere în termenul de exercitare a căii de atac, în condițiile în care lipsa cunoașterii considerentelor celei de-a doua hotărâri constituie un motiv temeinic justificat pentru neexercitarea căii de atac în termenul prevăzut de lege.

4. Apărările formulate în recurs

Intimata Garda Forestieră Brașov prin Garda Forestieră Covasna a formulat întâmpinare, prin care solicită respingerea recursului ca neîntemeiat și menținerea sentinței recurate ca temeinică și legală.

Arată că cererea de revizuire a fost depusă tardiv în raport cu rămânerea definitivă a ultimei hotărâri, nefiind fondate argumentele recurente, întrucât considerentele care stau la baza presupusei încălcări a efectului a efectului pozitiv/negativ al lucrului judecat nu au relevanță, deoarece se cunoaște de la pronunțare că, indiferent de forma și exprimarea acestora, au condus la o altă soluție, care este potrivnică celei dintâi.

Arată că prin Decizia nr. 366/2020, pronunțată de Curtea Constituțională s-a stabilit că formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței, care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate, astfel că stabilirea de către legiuitor a momentului pronunțării, ca început al termenului de introducere a revizuirii, nu îngrădește accesul liber la justiție al revizuentului și nici dreptul său la un proces echitabil.

5. Procedura de soluționare a recursului

În cauză a fost parcursă procedura de regularizare a cererii de recurs și de efectuare a comunicării actelor de procedură între părțile litigante, prevăzută de art. 486 C. proc. civ., coroborat cu art. 490 alin. (2), art. 471¹ și art. 201 alin. (5) și (6) C. proc. civ., cu aplicarea și a dispozițiilor O.U.G. nr. 80/2013.

În temeiul art. 490 alin. (2), coroborat cu art. 471¹ și art. 201 alin. (5) și (6) C. proc. civ., prin rezoluția din data de 27 iulie 2023, s-a fixat termen de judecată pentru soluționarea cererii de recurs la data de 1 noiembrie 2023, în ședință publică, cu citarea părților.

6. Soluția și considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând legalitatea sentinței recurate prin prisma criticilor formulate prin cererea de recurs, a apărărilor formulate prin întâmpinare și a dispozițiilor legale incidente, Înalta Curte constată că recursul este nefondat pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Instanța investită cu soluționarea cererii de revizuire, formulată de recurentă, a respins, ca nefondată, cererea de repunere în termenul de revizuire; a admis excepția tardivității cererii de revizuire și a anulat cererea de revizuire a deciziei civile nr. 389/A/19.07.2022, pronunțată de Tribunalul Covasna, secția civilă în dosarul nr. x/2018, formulată de A. S.R.L., în contradictoriu cu Garda Forestieră Brașov.

În soluționarea cererii de revizuire, instanța a reținut, în esență, că revizuenta nu se poate prevala de faptul că nu și-a îndeplinit o anumită obligație procesuală, respectiv formularea în termenul legal a cererii de revizuire, pentru că ar fi avut nevoie să cunoască și considerentele hotărârii a cărei revizuire a solicitat-o, având în vedere pe de o parte, prevederile exprese ale art. 511 alin. (1) pct. 8 din C. proc. civ., iar pe de altă parte, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 366/2021 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din C. proc. civ.

Împotriva deciziei pronunțate în revizuire a declarat recurs recurenta A. S.R.L. (fostă S.C. B. SRL), întemeiat pe motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 C. proc. civ., solicitând admiterea recursului, casarea deciziei atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe, cu obligarea acesteia la admiterea cererii de repunere pe rol, a respingerii excepției tardivității și a soluționării de fond a cauzei.

În ceea ce privește motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ., Înalta Curte constată că subsumat acestuia, recurenta a susținut că invocarea de către instanța care a pronunțat hotărârea recurată a considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 366/2021 este străină de natura cauzei și ignoră argumentele revizuentei din cererea

de repunere pe rol a cauzei, întrucât aceasta se referă la dezlegări date unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata procesului.

Sub un prim aspect, Înalta Curte constată că invocarea de către instanța învestită cu soluționarea cererii de revizuire a Deciziei Curții Constituționale nr. 366/2021 nu reprezintă un element străin de natura cauzei, chiar dacă excepția soluționată a fost ridicată într-un alt dosar, întrucât potrivit art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992:

"Deciziile, hotărârile și avizele Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Deciziile și hotărârile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor".

Cu alte cuvinte, judecătorul este ținut să respecte deciziile instanței de contencios constituțional pronunțate în soluționarea unor excepții de neconstituționalitate, chiar dacă aceste excepții au fost ridicate în alte dosare.

Prin urmare, considerentele instanței de revizuire privind Decizia Curții Constituționale nr. 366/2021 nu sunt străine de natura cauzei și nu pot întemeia motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ.

De asemenea, faptul că instanța a reținut respectiva decizie a Curții Constituționale în motivarea respingerii argumentelor revizuyentei cu privire la momentul de la care începe să curgă termenul pentru declararea revizuirii întemeiate pe art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., nu înseamnă nici că hotărârea ar fi nemotivată, câtă vreme, pe de o parte, acest argument constituie un motiv suficient pentru a se putea reține tardivitatea formulării cererii de revizuire, iar pe de altă parte, acesta nu a fost singurul considerent al instanței de revizuire, care a reținut că, în raport cu prevederile exprese ale art. 511 alin. (1) pct. 8 din C. proc. civ., care leagă momentul curgerii termenului de revizuire de data rămânerii definitive a ultimei hotărâri, cererea de revizuire este tardivă.

Prin urmare, verificând conținutul sentinței atacate, instanța de control judiciar reține că aceasta îndeplinește exigențele art. 425 alin. (1) lit. b) C. proc. civ., întrucât judecătorul fondului a expus în mod clar și logic argumentele care au fundamentat soluția adoptată. De asemenea, în cuprinsul hotărârii judecătorești analizate, nu se regăsesc considerente contradictorii și nici străine de natura cauzei, instanța de fond înfățișând într-o manieră clară și coerentă argumentele avute în vedere în adoptarea soluției asupra cererii de chemare în judecată.

Împrejurarea că recurenta nu este de acord cu soluția pronunțată prin hotărârea recurată nu este de natură să conducă la concluzia încălcării dispozițiilor art. 425 alin. (1) lit. b) C. proc. civ.

Prin urmare, acest motiv de casare este nefondat.

Tot nefondat se constată a fi și motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.

Într-o primă critică subsumată acestui motiv de casare, recurenta susține că termenul pentru formularea cererii de revizuire îndreptate împotriva considerentelor se impune a fi calculat de la data comunicării hotărârii, și nu de la data pronunțării.

Potrivit art. 511 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.:

"Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti: (...) 8. în cazul prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8, de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri."

Prin urmare, contrar celor susținute de către recurentă, termenul pentru formularea cererii de revizuire întemeiate pe art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. curge de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri, care, în acest caz, este hotărârea a cărei revizuire se solicită.

Or, ultima hotărâre reprezintă hotărârea a cărei revizuire se solicită, care în speță, este decizia civilă nr. 389/A/19.07.2022, pronunțată de Tribunalul Covasna în dosarul nr. x/2018, care a rămas definitivă la data pronunțării, respectiv la data de 19.07.2022.

Astfel, pentru formularea căii extraordinare de atac a revizuirii împotriva acestei decizii, termenul de o lună, prevăzut de art. 511 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., s-a împlinit la data de 19.08.2022, motiv pentru care cererea de revizuire formulată împotriva deciziei civile nr. 389/A/19.07.2022 a Tribunalului Covasna, înregistrată la data de 07.10.2022, a fost depusă cu nerespectarea termenului imperativ prevăzut de art. 511 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., fiind tardivă.

Este nefondată susținerea recurenței că termenul pentru formularea cererii de revizuire îndreptate împotriva considerentelor se impune a fi calculat de la data comunicării hotărârii, întrucât recurenta cunoștea soluția și, cum aceasta nu îi era favorabilă, avea posibilitatea formulării căii de atac prevăzute de lege, cu respectarea termenelor stabilite de către legiuitor.

De altfel, astfel cum a reținut în mod corect instanța de fond, criticile formulate de către recurentă au fost dezlegate de către Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 366 din 3 iunie 2021, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 511 alin. (1) pct. 8 din C. proc. civ., Publicată în Monitorul Oficial nr. 722 din 22.07.2021, prin care s-a statuat că:

"21. În ipoteza în care constată existența motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 (există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri), instanța competentă să soluționeze cererea de revizuire nu examinează temeinicia hotărârii atacate și nu decide care dintre hotărârile potrivnice în discuție este cea judicioasă, ci se rezumă la a anula ultima hotărâre cu privire la care constată că nesocotește autoritatea de lucru judecat a hotărârii anterioare. Pentru a decide astfel, instanța se pronunță asupra identității de părți, obiect și cauză în procesele soluționate prin hotărârile comparate, care indică încălcarea autorității de lucru judecat a celei mai întâi pronunțate. Or, în verificarea existenței triplei identități menționate, nu este necesar ca instanța care soluționează cererea de revizuire să analizeze considerentele pe care instanțele și-au fondat soluțiile pronunțate, ci soluția pronunțată și impusă prin dispozitivul hotărârilor. Art. 461 alin. (1) din C. proc. civ. clarifică obiectul asupra căruia poartă orice cale de atac, stabilind că partea din hotărâre împotriva căreia se îndreaptă aceasta este soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii. Așadar, revizuirea, la fel ca orice altă cale de atac, indiferent de caracterul acesteia - ordinară sau extraordinară, de reformare sau de retractare, devolutivă sau nedevelopativă -, se îndreaptă împotriva soluției cuprinse în dispozitivul hotărârii.

22. Chiar dacă, în concepția actuală a C. proc. civ., se bucură de autoritate de lucru judecat atât dispozitivul hotărârii, cât și considerentele pe care acesta se sprijină, după cum prevede art. 430 alin. (2), revizuirea întemeiată pe motivul nesocotirii autorității de lucru judecat nu poate viza decât soluția pronunțată, de vreme ce efectul admiterii cererii de revizuire este anularea ultimei hotărâri, în întregul ei, fără analiza eventualei contrarietăți existente între considerentele decisive ale hotărârilor în discuție.

23. Este adevărat că art. 461 alin. (2) reglementează și problema considerentelor, în sensul că, potrivit acestuia, calea de atac poate să vizeze anumite considerente ale hotărârii, și anume cele prin care s-au dat dezlegări unor probleme de drept ce nu au legătură cu judecata acelui proces sau care sunt greșite ori cuprind constatări de fapt ce prejudiciază partea. Într-o asemenea situație, instanța, admitând calea de atac, va înlătura acele considerente și le va înlocui cu propriile considerente, menținând soluția cuprinsă în dispozitivul hotărârii atacate. Însă această ipoteză este valabilă numai în ceea ce privește căile de atac de reformare, întrucât necesită un control judiciar efectiv al hotărârii, iar nu și în ceea ce privește căile de atac de retractare, așa cum este revizuirea. Astfel, după cum a observat Curtea, considerentele decizorii, prin care a fost soluționată pe cale incidentală o chestiune litigioasă, nu pot constitui motiv de revizuire a celei de-a doua hotărâri ca urmare a faptului că ar contraveni considerentelor decizorii cuprinse într-o altă hotărâre anterioară. Aceasta deoarece o astfel de ipoteză este exclusă de existența unei alte căi procedurale puse la îndemâna părții interesate încă din timpul soluționării celui de-al doilea proces, și anume posibilitatea acesteia de a invoca excepția autorității de lucru judecat cu referire la soluția dată privind aceeași chestiune litigioasă rezolvată pe cale incidentală într-o cauză precedentă. Prin urmare, în condiții de diligență procesuală, se poate preveni apariția unor considerente decizorii contradictorii, astfel încât să nu se mai pună problema unei eventuale revizuirii întemeiate pe un asemenea motiv.

24. În consecință, s-a arătat în deciziile menționate, faptul că termenul de introducere a cererii de revizuire curge de la pronunțarea ultimei hotărâri nu împiedică accesul la justiție al părții și nici dreptul la apărare, întrucât demonstrarea existenței motivului de revizuire prevăzut la art. 509 alin. (1) pct. 8 din C. proc. civ. nu presupune cu necesitate cunoașterea considerentelor dezvoltate de instanța care a pronunțat ultima hotărâre, ci implică doar argumentarea existenței identității de părți, obiect și cauză din cele două procese, lucru posibil și în lipsa motivării hotărârii a cărei revizuire se solicită.

25. Curtea a mai reținut că obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității

aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților. Tot astfel, Curtea a statuat că, în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu a procedat astfel în scopul restrângerii accesului liber la justiție, ci exclusiv pentru a asigura cadrul legal în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21. Curtea a constatat că formularea și motivarea unei cereri de revizuire nu depind în mod direct de cunoașterea argumentării instanței care a stat la baza pronunțării hotărârii atacate, astfel că stabilirea momentului pronunțării ca început al termenului de introducere a revizuirii nu îngrădește accesul liber la justiție al revizuentului și nici dreptul său la un proces echitabil."

Prin urmare, întrucât și în ipoteza în care sunt criticate în revizuire considerentele hotărârii atacate, termenul pentru formularea cererii de revizuire curge tot de la pronunțare, respectiv de la data rămânerii definitive a ultimei hotărâri, partea nefiind prejudiciată din această cauză, în condițiile în care orice cale de atac, chiar și cea care vizează considerentele, se îndreaptă împotriva soluției cuprinse în dispozitivul hotărârii, iar în speță, recurența cunoștea soluția de respingere, dată prin hotărârea a cărei revizuire a solicitat-o.

În consecință, lipsa cunoașterii considerentelor nu poate constitui un temei justificat pentru neexercitarea căii de atac în termenul prevăzut de lege, astfel cum a susținut în mod nefondat recurența, întrucât cunoștea soluția, care nu îi era profitabilă, iar pe de altă parte, nu poate constitui temei nici pentru o eventuală admitere a cererii de repunere în termen, în baza art. 186 alin. (1) C. proc. civ., necomunicarea hotărârii neconstituind un motiv temeinic justificat în sensul textului de lege anterior invocat.

Dincolo de aceste aspecte, Înalta Curte constată că susținerile recurenței cu privire la autoritatea de lucru judecat nu pot face obiectul instanței de recurs, aceasta fiind limitată la analizarea legalității hotărârii recurate, fără a putea excede aspectelor analizate prin hotărârea recurată.

Prin urmare, aspectele invocate de către recurență prin cererea de recurs nu sunt de natură să conducă la reformarea hotărârii recurate, legalitatea soluției pronunțate fiind confirmată de către instanța de control judiciar, aceasta reflectând interpretarea și aplicarea corectă a prevederilor legale incidente cauzei.

7. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

Pentru considerentele expuse, Înalta Curte, în temeiul prevederilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 coroborat cu art. 496 alin. (1) C. proc. civ., va respinge recursul declarat de recurența A. S.R.L. (fostă S.C. B. SRL) împotriva deciziei nr. 1 din 9 februarie 2023, pronunțate de Curtea de Apel Alba-Iulia, secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge recursul declarat de recurența A. S.R.L. (fostă S.C. B. SRL) împotriva deciziei nr. 1 din 9 februarie 2023, pronunțate de Curtea de Apel Alba-Iulia, secția de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 1 noiembrie 2023, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.